

RESOLUCIÓ D'ARXIU d'Informació Prèvia núm. 133/2009, referent a Catalunya Ràdio SRG, SA.

Antecedents

Primer.- En data 15/10/09, va tenir entrada en aquesta Agència, un escrit d'un ciutadà de data 09/10/09, pel qual formula denúncia contra Catalunya Ràdio, Servei de Radiofusió de la Generalitat, SA (en endavant, Catalunya Ràdio); el Jutjat del Social número 1 de Girona; i el Gabinet de Premsa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (en endavant, TSJC), amb motiu d'un presumpte incompliment de la normativa reguladora de la protecció de dades de caràcter personal.

En concret, la persona denunciant exposava que en data 04/06/09, Catalunya Ràdio hauria difós una notícia referent a la seva persona, i en concret, en relació al contingut íntegre d'una sentència dictada en data 17/04/09 pel Jutjat del Social número 1 de Girona, que presumptament hauria estat facilitada al mitjà de comunicació referit per part del mateix Jutjat o del Gabinet de Premsa del TSJC, tot això sense el seu consentiment, motiu pel qual, la persona denunciant sol·licita una indemnització pels danys soferts de 122.351,76 €.

La persona denunciant aportava la següent documentació:

- CD amb les gravacions de dos butlletins informatius de Catalunya Ràdio de 04/06/09 que es feien ressò de la sentència esmentada.
- Còpia de tres escrits dirigits al Jutjat del Social núm. 1 de Girona de dates 05/06/09 –el primer- i 16/06/09 –els dos darrers-.
- Còpia de la diligència de constància i ordenació del Jutjat referit de 25/06/09, pel qual s'adjuntava certificació emesa en data 08/06/09 per la secretària d'aquest Jutjat.
- Còpia de dos escrits de dates 05/06/09 i 29/07/09, dirigits al Gabinet de Premsa del TSJC.
- Còpia de l'acta notarial de 09/06/09 de simple remissió per correu d'una carta de 08/06/09 a Catalunya Ràdio, així com la documentació acreditativa de l'enviament d'aquesta.
- Còpia de diversos retalls de premsa.
- Còpia de l'escrit de 27/07/09 dirigit al Col·legi de Periodistes de Girona i resposta del Col·legi Oficial de Periodistes de Catalunya de data 16/09/09, així com còpia de l'escrit del mateix Col·legi dirigit a la Fundació Consell de la Informació de Catalunya de 16/09/09, pel qual es remetia la queixa formulada per la persona denunciant.
- Còpia de l'escrit de 27/07/09 dirigit al Consell de l'Audiovisual de Catalunya i resposta d'aquest de data 09/09/09.
- Escrit de la Fundació Consell de la Informació de Catalunya d'01/10/09.
- Còpia de les nòmines del mes de setembre del 2009 de la persona denunciant i de la seva esposa.

Segon.- L'Agència Catalana de Protecció de Dades va iniciar una fase d'informació prèvia d'acord amb el que preveu l'article 7 del Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat, en relació amb l'article 17 de la Llei 5/2002, de 19 d'abril, de l'Agència Catalana de Protecció de Dades,

per tal de comprovar la realitat dels fets denunciats i d'obtenir més informació sobre les circumstàncies dels fets i els subjectes responsables.

Tercer.- En el si d'aquesta fase i atès que els fets denunciats respecte al Jutjat del Social número 1 de Girona i el Gabinet de Premsa del TSJC, no estaven compresos dins els supòsits sobre els quals té competència l'Agència Catalana de Protecció de Dades d'acord amb l'article 156 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i amb l'article 3 de la Llei 5/2002, de 19 d'abril, de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, mitjançant escrit de 12/11/09 es van traslladar les actuacions relatives a ambdues entitats denunciades a l'Agència Espanyola de Protecció de Dades, organisme que va resoldre l'arxiu de la denúncia, en base a la manca d'indicis sobre la procedència de la filtració de la Sentència difosa per Catalunya Ràdio, tenint en compte la diversitat de parts que van intervenir en el procés judicial i per tant que van tenir accés a la Sentència.

Fonaments de Dret

Primer.- És competent per dictar aquesta Resolució la directora de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, d'acord amb l'article 2 del Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat, en relació amb l'article 5 de la Llei 5/2002, de 19 d'abril, de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, i l'article 15 del Decret 48/2003, de 20 de febrer, pel qual s'aprova l'Estatut de l'Agència Catalana de Protecció de Dades.

Durant la tramitació de les presents actuacions d'informació prèvia s'ha aprovat la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, vigent des del 28/10/2010, en virtut de la qual l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades se subroga en la posició jurídica de l'Agència Catalana de Protecció de Dades (DT 1a). Tot i que l'entrada en vigor d'aquesta Llei no afecta la resolució que aquí s'adopta, s'hi fa menció atès que en el moment de dictar-se la resolució, l'Autoritat s'ha subrogat en la posició de l'Agència.

Segon.- Amb caràcter previ, és necessari pronunciar-se en relació a la pretensió indemnitzatòria de la persona denunciant.

A aquest respecte, l'article 19 LOPD relatiu al dret a indemnització disposa el següent:

- “1. Els interessats que, com a conseqüència de l'incompliment del que disposa aquesta Llei pel responsable o l'encarregat del tractament, pateixin dany o lesió en els seus béns o drets tenen dret a ser indemnitzats.*
- 2. Quan es tracti de fitxers de titularitat pública, la responsabilitat s'exigeix d'acord amb la legislació reguladora del règim de responsabilitat de les administracions públiques.*
- 3. En el cas dels fitxers de titularitat privada, l'acció s'ha d'exercir davant els òrgans de la jurisdicció ordinària.”*

En aquest sentit, resulta d'interès els pronunciaments derivats de la sentència del Tribunal Suprem de data 28/12/04, la qual recull l'argumentació de la sentència de l'Audiència Nacional de 21/03/01:

“(…) y ello porque la situación jurídica de los denunciantes-recurrentes no experimenta ventaja alguna por el hecho de que se sancione a la Entidad Bancaria denunciada, único pronunciamiento que cabría pretender de la Agencia de Protección de Datos, ya que la pretensión indemnizatoria articulada por los actores no puede ser atendida por la Agencia de Protección de Datos, sino que deberá, en su caso, ser instada ante los órganos del orden jurisdicción civil a través del cauce procesal pertinente–, ni la prosperabilidad de dicha pretensión queda supeditada o condicionada a la imposición de una previa sanción a la denunciada».”

En efecte, no correspon a aquesta Autoritat pronunciar-se sobre la reclamació indemnitzatòria, ja que tal acció l’haurà d’exercir la persona afectada davant els òrgans als quals es refereix l’article 19 de la LOPD.

Tercer.- Dit l’anterior i a partir del relat de fets que s’ha exposat a l’apartat d’antecedents, en primer lloc, cal analitzar si la difusió efectuada per Catalunya Ràdio a través dels butlletins informatius es pot considerar una cessió o comunicació de dades personals.

A aquest respecte, el primer que cal dilucidar és si la informació difosa contenia dades de caràcter personal, així com determinar si aquestes van ésser objecte de tractament.

Primerament, cal assenyalar que l’article 5.1 del Reial decret 1720/2007, de 21 de desembre, pel qual s’aprova el Reglament de desplegament de la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal (en endavant, RLOPD i LOPD, respectivament), en la seva lletra f) i en consonància al previst a l’article 3 a) LOPD, defineix el concepte “*dada de caràcter personal*” en la forma següent:

“qualsevol informació numèrica, alfabètica, gràfica, fotogràfica, acústica o de qualsevol altra tipus que concerneix persones físiques identificades o identificables”.

Així doncs, les dades referents al nom i cognom, lloc de treball o la circumstància relativa al procés judicial per assetjament laboral en el qual es trobava immers la persona aquí denunciant, així com el sentit de la mateixa resolució, les quals van ser objecte de difusió a través dels butlletins informatius de l'emissora esmentada en data 04/06/09 –i en concret, al de les 11 hores-, encaixen de ple en el concepte de dada de caràcter personal, ja que són dades que contenen “*informació referent a una persona física identificada*”, sense perjudici que alguna de les dades esmentades, tinguin també la consideració de dades referents a la intimitat de la persona.

En efecte, cal remarcar la distinció existent entre intimitat i dada personal, diferència que ja fou tractada pel Tribunal Constitucional en la Sentència número 292/2000, de 30 de novembre, en els següents termes:

“En fin, el derecho a la intimidad permite excluir ciertos datos de una persona del conocimiento ajeno, por esta razón, y así lo ha dicho este Tribunal (SSTC 134/1999, de 15 de julio, FJ 5; 144/1999, FJ 8; 98/2000, de 10 de abril, FJ 5; 115/2000, de 10 de mayo, FJ 4), es decir, el poder de resguardar su vida privada de una publicidad no querida. El derecho a la protección de datos garantiza a los individuos un poder de disposición sobre esos datos. Esta

Carrer de la Llacuna, 166, 7a. Planta
08018 Barcelona

garantía impone a los poderes públicos la prohibición de que se conviertan en fuentes de esa información sin las debidas garantías; y también el deber de prevenir los riesgos que puedan derivarse del acceso o divulgación indebidas de dicha información. Pero ese poder de disposición sobre los propios datos personales nada vale si el afectado desconoce qué datos son los que se poseen por terceros, quiénes los poseen, y con qué fin.

(...) el objeto de protección del derecho fundamental a la protección de datos no se reduce sólo a los datos íntimos de la persona, sino a cualquier tipo de dato personal, sea o no íntimo, cuyo conocimiento o empleo por terceros pueda afectar a sus derechos, sean o no fundamentales, porque su objeto no es sólo la intimidad individual, que para ello está la protección que el art. 18.1 CE otorga, sino los datos de carácter personal. Por consiguiente, también alcanza a aquellos datos personales públicos, que por el hecho de serlo, de ser accesibles al conocimiento de cualquiera, no escapan al poder de disposición del afectado porque así lo garantiza su derecho a la protección de datos. También por ello, el que los datos sean de carácter personal no significa que sólo tengan protección los relativos a la vida privada o íntima de la persona, sino que los datos amparados son todos aquellos que identifiquen o permitan la identificación de la persona, pudiendo servir para la confección de su perfil ideológico, racial, sexual, económico o de cualquier otra índole, o que sirvan para cualquier otra utilidad que en determinadas circunstancias constituya una amenaza para el individuo.

Pero también el derecho fundamental a la protección de datos (...) confiere a la persona el poder jurídico de imponer a terceros el deber de abstenerse de toda intromisión en la esfera íntima de la persona y la prohibición de hacer uso de lo así conocido (...)."

Així, d'acord amb la doctrina constitucional exposada, si bé no s'ha de confondre intimitat amb dada personal, estem en ambdós casos davant drets fonamentals que s'han de respectar.

D'altra banda, també és oportú acudir a la definició del concepte "tractament de dades", previst a l'article 3 c) de la LOPD, i d'una forma més detallada a l'article 5.1 t) del RLOPD, amb el redactat següent:

"qualsevol operació o procediment tècnic, ja sigui automatitzat o no, que permeti la recollida, gravació, conservació, elaboració, modificació, consulta, utilització, modificació, cancel·lació, bloqueig o supressió, així com les cessions de dades que resultin de comunicacions, consultes, interconnexions i transferències".

En base a l'anterior, és evident que l'elaboració i difusió de la pròpia notícia i la utilització de les dades personals abans referides, constitueixen un tractament de dades de caràcter personal.

Fixada aquesta premissa, la difusió de dades de caràcter personal, a través del mitjà de comunicació citat, tot i no tenir uns destinataris concrets, s'ha de considerar com una comunicació de dades en el sentit de l'article 11 LOPD. En aquest sentit, l'article 3 i) LOPD, defineix cessió o comunicació de dades com "*qualsevol revelació de dades efectuada a una persona diferent de l'interessat.*"

Doncs bé, és evident que amb la difusió a través d'un mitjà de comunicació de determinades dades personals referents a una persona determinada, s'hauria efectuat una cessió o comunicació de dades d'acord amb la normativa de protecció de dades.

Quart.- Fixades aquestes premisses, cal acudir als apartats 1 i 2 de l'article 11 LOPD, precepte en el qual es regula la comunicació de dades en els següents termes:

"1. Les dades de caràcter personal objecte del tractament només poden ser comunicades a un tercer per al compliment de finalitats directament relacionades amb les funcions legítimes del cedent i del cessionari amb el consentiment previ de l'interessat.

2. El consentiment que exigeix l'apartat anterior no és necessari:

a) Quan la cessió està autoritzada en una llei.

b) Quan es tracti de dades recollides de fonts accessibles al públic.

c) Quan el tractament respongui a la lliure i legítima acceptació d'una relació jurídica el desenvolupament, el compliment i el control de la qual impliqui necessàriament la connexió del tractament esmentat amb fitxers de tercers. En aquest cas, la comunicació només és legítima quan es limiti a la finalitat que la justifiqui.

d) Quan la comunicació que s'hagi d'efectuar tingui com a destinatari el defensor del Poble, el ministeri fiscal o els jutges o tribunals o el Tribunal de Comptes, en l'exercici de les funcions que té atribuïdes. Tampoc no cal el consentiment quan la comunicació tingui com a destinatari institucions autonòmiques amb funcions anàlogues al defensor del Poble o al Tribunal de Comptes.

e) Quan la cessió es produeixi entre administracions públiques i tingui com a objecte el tractament posterior de les dades amb finalitats històriques, estadístiques o científiques.

f) Quan la cessió de dades de caràcter personal relatives a la salut sigui necessària per solucionar una urgència que requereixi accedir a un fitxer o per fer els estudis epidemiològics en els termes que estableix la legislació sobre sanitat estatal o autonòmica."

En base al que s'ha exposat fins aquí, estariem davant d'una cessió o comunicació de dades personals que al no disposar del consentiment de la persona afectada, caldria dirimir si gaudia d'alguna habilitació legal que permetés a l'emissora difondre les dades personals del denunciant, de conformitat amb l'article 11.2 a) LOPD, abans transcrit.

A aquest respecte, la Constitució Espanyola reconeix en els apartats a) i d) de l'article 20.1 els següents drets:

"a) A expressar i difondre lliurement els pensaments, les idees i les opinions mitjançant la paraula, l'escriptura o qualsevol altre mitjà de reproducció.

d) A comunicar o a rebre lliurement informació veraç per qualsevol mitjà de difusió. La llei regularà el dret a la clàusula de consciència i al secret professional en l'exercici d'aquestes llibertats."

Doncs bé, com recordava el Tribunal Constitucional en la Sentència 14/2003, de 28 de gener, *"los sujetos titulares de la libertad de información y del correlativo derecho a recibirla son la colectividad, cada uno de sus ciudadanos y los profesionales del periodismo."*

En relació al dret fonamental a la llibertat d'informació, el mateix Tribunal s'ha pronunciat en la Sentència 77/2009, de 23 de març, en el següent sentit:

“Este Tribunal ha destacado que el libre ejercicio del derecho a la libertad de expresión, al igual que el de información, garantiza un interés constitucional relevante como es la formación y existencia de una opinión pública libre, que es una condición previa y necesaria para el ejercicio de otros derechos inherentes al funcionamiento de un sistema democrático, que encuentra un límite, constitucionalmente reconocido, en el derecho al honor de las personas, lo que no excluye la crítica de la conducta de otro, aun cuando la misma sea desabrida y pueda molestar, inquietar o disgustar a quien se dirige, pues así lo requieren el pluralismo, la tolerancia y el espíritu de apertura, sin lo cuales no existe sociedad democrática. Igualmente, se han señalado como circunstancias a tener en cuenta a la hora de apreciar los límites de la libertad de expresión, el juicio sobre la relevancia pública del asunto, el tipo de intervención y, por encima de todo, el dato de si, en efecto, contribuyen o no a la formación de la opinión pública, incidiéndose en que este límite se debilita o pierde peso en la ponderación a efectuar cuando los titulares del honor ejercen funciones públicas o resultan implicados en asuntos de relevancia pública, siendo en estos casos más amplios los límites de la crítica permisible, pues estas personas están expuestas a un más riguroso control de sus actividades y manifestaciones que si se tratase de simples particulares sin proyección pública alguna.”

Aquest dret fonamental a la llibertat d'informació pot col·lisionar en ocasions amb el dret fonamental a la protecció de dades de caràcter personal, com seria el present cas. Davant aquest conflicte, es fa necessari dilucidar quin d'aquests dos drets fonamentals té prevalença, d'acord amb el criteri establert pel Tribunal Constitucional.

A aquest respecte, el Tribunal Constitucional s'ha inclinat per atorgar una posició preferent al dret fonamental a la llibertat d'informació envers d'altres drets fonamentals. En concret, en la Sentència 171/1990, de 12 de novembre, s'abordava la col·lisió del dret fonamental a la llibertat d'informació amb el dret a la intimitat i l'honor en els següents termes:

“Dada su función institucional, cuando se produzca una colisión de la libertad de información con el derecho a la intimidad y al honor aquélla goza, en general, de una posición preferente y las restricciones que de dicho conflicto puedan derivarse a la libertad de información deben interpretarse de tal modo que el contenido fundamental del derecho a la información no resulte, dada su jerarquía institucional desnaturalizado ni incorrectamente relativizado (SSTC 106/1986 y 159/1986, entre otras).

Si cuando se ejerce el derecho a transmitir información respecto de hechos o personas de relevancia pública adquiere preeminencia sobre el derecho a la intimidad y al honor con los que puede entrar en colisión, resulta obligado concluir que en esa confrontación de derechos, el de la libertad de información, como regla general, debe prevalecer siempre que la información transmitida sea veraz, y esté referida a asuntos públicos que son de interés general por las materias a que se refieren, por las personas que en ellos intervienen, contribuyendo, en consecuencia, a la formación de la opinión pública. En este caso el contenido del derecho de libre información “alcanza su máximo nivel de eficacia justificadora frente al derecho al honor, el cual se debilita, proporcionalmente, como límite externo de las libertades de expresión e información” (STC 107/1988, f. j. 2º).”

Carrer de la Llacuna, 166, 7a. Planta
08018 Barcelona

No obstant l'anterior, en la mateixa Sentència el Tribunal referit matisa aquesta prevalença, en el següent sentit:

“Tal valor preferente, sin embargo, no puede configurarse como absoluto, puesto que, si viene reconocido como garantía de la opinión pública, solamente puede legitimar las intromisiones en otros derechos fundamentales que guarden congruencia con esa finalidad, es decir, que resulten relevantes para la formación de la opinión pública sobre asuntos de interés general, careciendo a tal efecto legitimador, cuando las libertades de expresión e información se ejerciten de manera desmesurada y exorbitante del fin en atención al cual la Constitución le concede su protección preferente.”

Al seu torn, el mateix Tribunal Constitucional, en relació a les limitacions del dret fonamental a la informació per tal de garantir l'efectivitat d'altres drets fonamentals citats a l'article 20.4 CE, entre els quals hi figura el de la intimitat i l'honor, ha establert dos requisits essencials per tal que el dret fonamental primer prevalgui sobre el segon. Així, en la Sentència 148/2002, de 15 de juliol, en la qual el conflicte es presentava entre el dret a la informació i el dret a l'honor, declarava el següent:

“Por lo que se refiere específicamente al derecho a comunicar libremente información (...) este Tribunal ha declarado de manera reiterada que su ejercicio legítimo requiere la concurrencia de un requisito esencial, a saber, la veracidad de la información, pues de modo expreso la Constitución configura la libertad de información como el derecho a comunicar información veraz. A ese primer requisito puede añadirse en ocasiones el interés y la relevancia pública de la información divulgada. En ausencia de alguno de dichos requisitos la libertad de información no está constitucionalmente respaldada y, por ende, su ejercicio podrá afectar, lesionándolo, a alguno de los derechos que como límite enuncia el art. 20.4 CE, singularmente, y por lo que en este caso interesa, al derecho fundamental al honor (SSTC 28/1996, de 16 de febrero, FJ 3; 154/1999, de 13 de julio, FJ 5). De ahí que hayamos condicionado la protección constitucional de la libertad de información, frente al derecho al honor garantizado en el art. 18.1 CE, a que la información sea veraz y a que se refiera a hechos con relevancia pública, en el sentido de “noticiables” (SSTC 138/1996, de 16 de septiembre, FJ 3; 144/1998, de 30 de junio, FJ 2; 21/2000, 31 de enero, FJ 4; 112/2000, de 5 de mayo, FJ 6; 76/2002, de 8 de abril, FJ 3). (...)

a) El requisito de la veracidad de la información ha sido entendido desde la STC 6/1988, de 21 de enero (FJ 5), no como una exigencia de una rigurosa y total exactitud en el contenido de la información, de modo que puedan quedar exentas de toda protección o garantía constitucional las informaciones erróneas o no probadas, sino en el sentido que se debe privar de esa protección o garantía a quienes, defraudando el derecho de todos a recibir información veraz, actúen de manera negligente e irresponsable al transmitir como hechos verdaderos simples rumores carentes de toda contrastación o meras invenciones o insinuaciones (SSTC 105/1990, de 6 de junio, FJ 5; 171/1990, de 12 de noviembre, FJ 8; 172/1990, de 12 de noviembre, FJ 3; 143/1991, de 1 de julio, FJ 6; 197/1991, de 17 de octubre, FJ 2; 40/1992, de 30 de marzo, FJ 2; 85/1992, de 8 de junio, FJ 4; 240/1992, de 21 de diciembre, FJ 5). Por tanto lo que el citado requisito viene a suponer es que el informador, si quiere situarse bajo la protección del art. 20.1 d) CE, tiene un especial deber de comprobar la veracidad de los hechos que expone mediante las oportunas averiguaciones y empleando la diligencia exigible.

Cabe que, pese a ello, la información resulte inexacta o errónea, lo que no puede excluirse totalmente, pero la "información rectamente obtenida y difundida es digna de protección (STC 6/1988, FJ 5) aunque su total exactitud sea controvertible o se incurra en errores circunstanciales que no afecten a la esencia de lo informado" (SSTC 171/1990, de 12 de noviembre, FJ 8; 172/1990, de 12 de noviembre, FJ 3; en el mismo sentido, SSTC 240/1992, de 21 de diciembre, FJ 5; 178/1993, de 31 de mayo, FJ 5; 110/2000, de 5 de mayo, FJ 8; 297/2000, de 11 de diciembre, FJ 9; 46/2002, de 25 de febrero, FJ 6). (...)

b) En lo atinente a la relevancia pública de las manifestaciones efectuadas no es posible desconocer el marco en el que se produjo la intervención del querellado (...) son circunstancias que dotan de incuestionable relevancia pública a las manifestaciones efectuadas."

Així doncs, escau determinar si la notícia difosa per Catalunya Ràdio s'ajustava als requisits de veracitat i de rellevància pública.

D'una banda i pel que fa a la veracitat de la notícia, la persona denunciant entén que *"La notícia conté varis errors que em perjudiquen seriosament i, en general tota la notícia traspua una manca d'objectivitat i de coneixement respecte la interpretació i efectes de les resolucions judicials. Convé recordar que no es tracta d'una sentència ferma i que, per tant, aquesta és susceptible de recurs (...)"*. Afegeix la persona denunciant en el seu escrit de denúncia que *"El tractament de la mateixa [notícia] amb clara connotació sensacionalista, atempta greument contra el meu dret a l'honor, a la intimitat i a la pròpia imatge (...)"*.

Amb caràcter previ, val a dir que no correspon a aquesta Agència pronunciar-se sobre el presumpte *"tractament sensacionalista"* o la *"manca d'objectivitat"* per part de l'entitat denunciada.

Dit l'anterior, la informació difosa per Catalunya Ràdio s'ha de considerar veraç, en el sentit que reproduïa el contingut de la Sentència dictada pel Jutjat del Social núm. 1 de Girona, amb l'expressa menció que aquesta era susceptible de recurs, és a dir, que no era ferma.

A aquest respecte, tot i que la persona denunciant addueix que la notícia contenia *"varis errors"*, el cert es que no s'ha acreditat davant d'aquesta Agència l'existència d'aquests. Així mateix, no és sobrer remarcar que d'acord amb la Sentència del Tribunal Constitucional núm. 148/2002 –abans transcrita en part–, aquest Tribunal admet la existència d'inexactituds o errors en la difusió d'una notícia, sempre que no afectin a l'essència de l'informat.

D'altra banda, és oportú dirimir si els fets difosos tenien una certa rellevància pública, és a dir, si els fets eren noticiables. Doncs bé, en el present cas es pot reconèixer la concurrència d'aquest requisit, atès que, d'una banda, la matèria abordada ja resulta de per sí rellevant, i de l'altra, perquè en aquests fets es troben implicats persones que desenvolupaven funcions públiques en un lloc de treball públic.

En definitiva, atès que la notícia difosa per Catalunya Ràdio compliria amb els requisits de veracitat i de rellevància pública, sembla procedent considerar que es donen els requisits exigits per la doctrina constitucional per tal que prevalgui el dret fonamental a la llibertat d'informació envers al dret fonamental a la protecció de dades de caràcter personal.

Cinquè.- Al marge del que ja s'ha dit, aquesta Autoritat estima necessari efectuar una sèrie de consideracions que els mitjans de comunicació haurien de tenir en compte en la difusió de dades de caràcter personal.

Si bé en el present cas es pot arribar a admetre la prevalença del dret fonamental a la llibertat d'informació, considera aquesta Autoritat que en supòsits com el present en què la difusió de la notícia implica un tractament de dades de caràcter personal, el mitjà de comunicació hauria de valorar si el dret fonamental a la llibertat d'informació es pot fer igualment efectiu sense que això tingui cap incidència en el dret fonamental a la protecció de dades de caràcter personal, com per exemple, ometent el nom i cognom de la persona aquí denunciant, conducta que Catalunya Ràdio –posteriorment- sí va adoptar en el butlletí informatiu de les 14:30 hores del dia 04/06/09, mitjançant l'ús de l'expressió “*el treballador*” per tal de referir-se a la persona aquí denunciant.

És per això que aquesta Autoritat recomana a Catalunya Ràdio que, amb caràcter previ a la difusió d'una notícia, analitzi la necessitat de publicar determinades dades de caràcter personal que permetin fer identificables a determinades persones físiques, tenint en compte la notorietat o rellevància pública de la persona afectada.

Així mateix, no és sobrer recordar que d'acord amb l'article 3 j) LOPD, els mitjans de comunicació tenen la consideració de fonts accessibles al públic, la qual cosa comporta que un cop s'han difós dades de caràcter personal en aquests mitjans, terceres persones puguin tractar-les sense el consentiment de les persones afectades, motiu pel qual encara es fa més necessària la reflexió abans esmentada.

Sisè.- En definitiva, consta acreditat en el present procediment la prevalença del dret fonamental a la llibertat d'informació sobre el dret fonamental a la protecció de dades de caràcter personal, atès que com s'ha exposat la informació difosa complia amb els requisits de veracitat i rellevància pública.

L'article 10.2 del Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat, preveu que:

“(...) no es formularà plec de càrrecs i s'ordenarà el sobreseïment de l'expedient i l'arxiu de les actuacions quan de les diligències i de les proves practicades, en resulti acreditada la inexistència d'infracció o responsabilitat. Aquesta resolució es notificarà als interessats”.

De conformitat amb tot el que s'ha exposat, i atès que no ha resultat acreditada durant la present informació prèvia l'existència d'indicis racionals que permetin imputar cap fet que pogués ser constitutiu d'alguna de les infraccions previstes a la LOPD, procedeix acordar l'arxiu de les presents actuacions d'informació prèvia, mentre no es disposi de més elements que permetin imputar un fet que sigui constitutiu d'infracció.

Per tot això,

RESOLC

Primer.- Arxivar les actuacions d'informació prèvia número 133/2009, relatives a la Catalunya Ràdio SRG, SA.

Segon.- Notificar aquesta Resolució a Catalunya Ràdio SRG, SA i a la persona denunciant.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa d'acord amb l'article 14.3 del Decret 48/2003, de 20 de febrer, pel qual s'aprova l'Estatut de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, les parts interessades poden interposar, amb caràcter potestatiu, recurs de reposició davant la directora de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, en el termini d'un mes a comptar de l'endemà de la seva notificació, d'acord amb el que preveu l'article 116 i següents de la Llei 30/1992 o bé interposar directament recurs contenciós administratiu davant els Jutjats del Contenciós Administratiu, en el termini de dos mesos a comptar de l'endemà de la seva notificació, d'acord amb els articles 8, 14 i 46 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

Igualment, les parts interessades poden interposar qualsevol altre recurs que considerin convenient per a la defensa dels seus interessos.

La directora

Esther Mitjans Perelló

Barcelona, 5 de novembre de 2010